

הערל פרק שמיני יבמות

פג.

עין משפט
נר מצוה

לישא למתני'. דקתני לר' יוסי (א) אנדרוניוס מאכיל את אשתו בתרומה:
מקמי כרייתא. דקתני לר' יוסי ספיקא הוא: מדטקיא רבי יוסי
לר' שמעון בן גווגי. דליירי כהדיה כמתני' ואירי כברייתא למודיה
שי"מ הדך זיה ולא תנאי היא דתמיא סמי תנא דברייתא מקמי תנא

(א) ומספיקא דכתיב
פ"ג (ז) לעיל ס"ח:
(ב) מנילה ית: (ד) שביעית
פ"ג מ"ז ר"ה י"ג
(ג) ומספיקא וכו' (ו) נדה
(ד) לר' יוסי ב"ק ק. כלאים פ"ו
(ה) ומתנה בלאים
וכן כוונתו ליתא דברי
ר"מ וכן מוכח מתמי' דביק
ק. ד"ה מתנה יומי דסתם
תמיא ר"מ יומי וכו'
כעלוי' (ז) (א) וכו' (ח) אשתו
(פ.א.) (ט) וכו' (כ) אשתו
(ל.ו) וכו' (טו) וכו' וכו' ס"ח
פ"ג וכו'.

ליתא למתניתין מקמי כרייתא דתנאי ארבי
יוסי אומר "אנדרוניוס בריה בפני עצמה
הוא ולא הכריעו בו חכמים אום זכר אום נקבה
אדרבה ליתא לכרייתא מקמי מתניתין
בדשקביה רבי יוסי לבר ווגיה שי"מ הדר
ביה ושמואל אומר ליתא לכרייתא מקמי
מתניתין אדרבה ליתא למתניתין מקמי
כרייתא דהא שמעינן ליה לשמואל (ד) והייש
ליחידאה הני כמילי כי לא מתקרא מתניתין
אבל כי מתקרא מתניתין לא חייש אמרי
בי רב משמיה דרב הלכה כרבי יוסי
באנדרוניוס ובהרכבה ושמואל אומר בקושי
ובקדוש אנדרוניוס הא דאמרן הרכבה
דתנן ר"באין נוטעין ואין מברכין ואין מרכיבין
ערב שביעית פחות משלשים יום לפני ראש
השנה ואם נטע והברך והרכיב יעקור ר"ב
יהודה אומר כל הרכבה שאינה קולטת
בשליש ימים שוב אינה קולטת רבי יוסי ור'
שמעון אומרים יתני שבתות ואמר ר"ג אומר
רבה בר אבהו לרבאי האומר שלשים צריך
שלשים ושלשים לרבאי האומר שתי שבתות
צריך שתי שבתות ושלשים ושמואל אומר
בקושי וקדוש קושי דתנן וכמה היא קישויה
ר"מ אומר או ארבעים או חמישים יום רבי
יהודה אומר דייה חדשה רבי יוסי ור' שמעון
אומרים א"תן קישויה יתור משתי שבתות קדושה
דתנן והמסוכך גפנו על גבי תבותאו של
חברו הרי זה קדש וחייב באחריותו ודרבאי
רבי מאיר רבי יוסי ורבי שמעון אומרים

מתני' דלי תנאי היא תרמייהו הוא
תני להו נמי כברייתא ומפיק לדרי
שמעון כדאפקה לדרי יוסי: דהייש
ליחידאה. דאמר שמואל כהחולץ
(ועיל דף פ.א.) הלכה כרבי יהודה
בזמרת יבם שקדש אחיו את אחותה
ומהכל אמרינן לה כגמס' מגילה כפ'
הקולא דף פ"א: הלכה כרבי יוסי.
מתני' ואמר ר' רב היינו רב הונא
כדלקמן פולגי אדאמרן לעיל אליבא
דרב ליתא למתניתין וקודשה לקמן
מפרש על ר' יוסי וקדושה וכוונתו
אירי רבי שמעון כהדיה הלך
מתכבדא דלדרי יוסי דמתני' קאי
ליירי רבי שמעון כהדיה: יעקור.
דקא קלטא כשביעית דלון הרכבה
קולטת כפחות משלשים יום: לר' יוסי
שלשים ושלשים. כדי שנקלטו שלשים
לפני שביעית לכל שלשים לפני שביעית
כשביעית דמו דנפקא לן מנחמיס.
ובקרי משבות (פ) כמשקן בית השלמן
(מ"ק ג:) ג' וכו' ג' לקלוטו שנקלטו
קודם זמן האיסור: כמה יהא קישויה.
דקיי"ל (נדה דף ל"א) כגדה לכורייתא
המתנה בתוך י"א שבין נדה לנדה
והואה דס' ג' וכו' ימים לנשים מתמת
זכר וולדה אינה נבאה לידו וזכה להיות
לריבה ספירת ז' נקיים כוללת זבוב
אלא ימי תומאת לידה כוללת גרידתא
דמיא (שם) כי יזכר זכר דמהל דמה
מתמת עלמה ולא מתמת ולד וכמה
יהא קישויה דאמרי מתמת ולד הוא
אפילו מ' או חמשים יום קודם לידה:
דיים חדשה. חדש תשיעי היא ולדת
זכר ופעמים שאין יתור מיום או יומים
כגון שילדה צב' כחדש אין הולד מטהר אלא דמים שראתה מר"ח
ואילן שאין נבאה על ידו לזיבה אם לא ראתה ג' ימים לנשים קודם ר"ח
דקסבר ר' יהודה שיפורא גריס (א) (שופר שבת דין מוקיעין לקדוש (ב)
גורם הקשויו) ועמשים שהוא מטהר את כל החדש כגון אם ילדה בסופו
ואין הטרה אלף מויצה אבל מנדה אינו מטהרה כימי נדה ואם שפתה
מן הלבע סמוך ללידה יום אחד חף מויצה לא טרה והרי היא יולדת
בזבוב וריכה ז' נקיים דאלגלי מלחא דלער קמא לאו מתמת ולד הוא:
קידוש. לשון פן תקדש ודברים כנ"ו. אשר תבואת חכרו וחייב לשלם:
אמרי

הגהות הב"ח

(ה) ר"מ ד"ה ד"ה המס' (ב) כי שביעית קולטת קודם החדש: (ג) כלאים ר"מ כי יתור והימים הנשבע השם יום: (ד) בארץ ח"ן אדם חסד זכר שאינו על כלל ומתן כלאים מתקין:

מוסף רש"י

דהייש לליחידאה. כמקום שהיה חמסר ורבי מקילין ומתירה יתור. יעקור. לפי שהקלוטו כשביעית ור"ה לא לדבר האומר שלשים יום לקלוטו. צריך שלשים לקלוטו ושלשים. למספיק. כמה היא קישויה. דלא אהא ליה יום ככל דמיא שמהא. אפילו ארבעים או חמישים יום. אם לא שפתה יום אחד סמוך ללידה לא אהא ליה יום ולא היא יולדת בזבוב ור"ה דיה חדשה. דלא אם נטהר את הקישויה אבל חמסר תשיעי. יום קמה ששם כחור ר"מ יתור חדש השמיני. אפילו מתמה והולכת כל תשיעי הרי זו יולדת מוב מתמת שלשים יום של שמיני יום: הרי זה קדש. אשר לא התבואה בי"ב וכו'.

גמורה: רב יוסי א"ר ווגיה ב'.
לגבי ר' שמעון דמתניתין: כ"ו מתקרא מתני' א"א הייש. ואע"ג
דכמה משניות סוכרות לאנדרוניוס ספק כפ' אם לא הביא (שם)
דף קל"ד: ובהתפלת (נדה דף כח. וכו') ובפרק על אלו מועין (בכורות
דף ט"ז. וכו') ומ"מ לר' יוסי אנדרוניוס הוא זכר שהמטנה היא עיקר
מן כברייתא ומ"מ דייק שפיר לקמן לאנדרוניוס לשמואל זכר הוא
אע"ג דכמה משניות סכרי דספיקא הוא דאם ליתא דסכר כהנהו
משנית לא היה אומר ליתא לכרייתא דליתא לשמואל זכר הוא
עיקר היה לו לומר כברייתא היא עיקר שאומרת כן לכרי יוסי:

הלכה ב"י יוסי באנדרוניוס. פירש בקונטרס דכרי יוסי דמתניתין פסק בכלל הנך מיילי דתשיעי חלל אנדרוניוס וקושי קידוש
כולם משניות הם ואירי ר' שמעון כהדי רבי יוסי שי"מ דאלנדרוניוס דמתני' קאי (א) ועוד דאמרי בר רב היינו רב הונא דאמרן ליה
לרב הונא דאמר לקמן משמיה דרב אנדרוניוס חייבין עליו סקילה משני מקומות (ב) ופולגי אדאמרן לעיל אליבא דרב ליתא למתני' מדקאמר
ליתא משמע דסכר כברייתא כדמדקדק לקמן אדשמואל דסכר כר' יוסי דמתני' מדקאמר ליתא לכרייתא והיה דהתפלת סכר רב נמי כר'
יוסי כברייתא גבי תומטוס ואנדרוניוס שראו לזון או אודס והשתא אמרתי נוטה ואלגיבא דרב: לר"ב האומר שלשים צריך א'
יש"שיש. פ"ח ללאו אשביעית קאי דלענין נטיעה (ז) ליכא תוספת שביעית לחסור נטיעה הנקלטת בתוספת שביעית אלא לענין ערלה קאמר
וה"ק לדברי האומר שלשים לקלוטו לר' יוסי ערלה שלשים ושלשים וכו' קאי (י) ועוד דאמרי בר רב היינו רב הונא דאמרן ליה
הנוטע ואחד המזכיר ואחד המרכיב ערב שביעית שלשים יום לפני ר"ה עלתה לו שנה ומותר לקיימן כשביעית כ' ודייק התם דלא
מותרות כרבי אליעזר דאמר שלשים יום בשנה חשובים שנה משום בלדידיה שלשים ושלשים בעי ומוקי לה כרבי מאיר דאמר יום אחד
בשנה חשוב שנה דיום שלשים עולה לכאן ולכאן ואם ליתא אלא שנה נחמן אומר רבה בר אבהו אשביעית קאי שפיר מותרות יהיה דאחד
הנוטע כ' אלעזר ולא חסרי התנא אלא שלשים שנחשבים שנה אשביעית ליה דאמרן ליה אשביעית לאו מעשה דלחין וטעמי דמתני'
חסרי ל' של לקלוטו ופיר שלשים של התוספת הנחשבים שנה: קידוש דתנן ב"י. אע"ג דפסקי כהגזול (ב"ק דף ק. ו) י"ז הך ד' ר' יוסי
מאיר דלאון דינא דגרמי מ"מ אפטר להלכה כר' יוסי כהא דקאמר לא קידש ואפטר דר' יוסי מודה לר' מאיר דאם קידש דחייב באתריהו
והתם לא מיימי אלא דמהכל שמעינן דלאון דינא דגרמי ולענין דינא דגרמי הוא דפסקין כותיה בעלמא אלא הלכה כר' יוסי דלא קידש:
המסוכך. הוא הדין הורה כהוא עובדא דמימי רבי יוסי כפיפא אלא נקט המסוכך משום רבואה דרבי מאיר דאם במסכך אסור:
ר"ב יוסי אומר ב"י. כפיפא מימי רבי יוסי מעשה בחלד שזרע כרמו לו חכרו והמיר רבי עקיבא דאם כזרע חלדו כזרע חלדו וכלל עמידיה
דחיי כלאים דאורייתא התיר אס כן הא דאמר כהקמן זוטא (מנחות דף טו. וכו') מעשה בחלד שזרע כרמו לו חכרו סמדר ואסרו
חכמים את הורעים והתירו הגפנים ומשמע (י) כשאר זרעים דהוו דרננן איירי אכל כגקנזס ולוף או ה' המינים שהם כלאים דאורייתא
היו אסורים גם הגפנים שאינן של זרע אס כן לא אחיה יהיא דמנחות כרבי יוסי אף על גב דפסיק שמואל כותיה אלא כרננן ורב הונא
אמר רב אמר נמי כסמוך דלון הלכה כרבי יוסי והא דלא מוקי התם כרבי יוסי וימנא דהתירו הגפנים אפילו כלאים דאורייתא היינו
משום דקסבר דלריבי יוסי אפילו זרעים מותרים כדיון דמן התורה אין אדם אסור (י) כלאים דבר שאינו עליו אף כן כלאים והכל מותר:
אין

קלה א מ"י מ"ב מהל'
אישת הלכה כ'
ופ"י מהלכות נשואת הלכה
י'
קלה ב ג ד מ"י פ"ג
מהלכות שמיטה
ויובל הלכה י' סנה לאין
הפי'
קלה ד מ"י פ"ו מהל'
אישת ויהא הלכה
א סנה לאין קלה:

תוספות ישנים

הייש לליחידאה. כמקום שהיה חמסר ורבי מקילין ומתירה יתור. יעקור. לפי שהקלוטו כשביעית ור"ה לא לדבר האומר שלשים יום לקלוטו. צריך שלשים לקלוטו ושלשים. למספיק. כמה היא קישויה. דלא אהא ליה יום ככל דמיא שמהא. אפילו ארבעים או חמישים יום. אם לא שפתה יום אחד סמוך ללידה לא אהא ליה יום ולא היא יולדת בזבוב ור"ה דיה חדשה. דלא אם נטהר את הקישויה אבל חמסר תשיעי. יום קמה ששם כחור ר"מ יתור חדש השמיני. אפילו מתמה והולכת כל תשיעי הרי זו יולדת מוב מתמת שלשים יום של שמיני יום: הרי זה קדש. אשר לא התבואה בי"ב וכו'.